

O kozi, zelju in volku.

Priobčil Ivan Podgornik.

nekdo je kupil na sejmu volka, kozo in zelja. Volka je vodil z desnico, a z levico kozo, zelje pa je oprtal na hrbet. Tako pride do potoka. Ali sedaj si ne ve pomagati. Moral bi prenesti vsako stvar posebe na drugo stran, ali kože nikakor ne sme pustiti same z volkom, zelja pa ne samega s kozo.

To je pripovedoval nekdo v vasi in vprašal: »Povejte mi sedaj, kako bi vi to storili?«

In oglase se nekateri: »Najprej kozo, ker volk ne mara za zelje; potem volka in nazadnje zelje.«

»Nikakor ne«, jim odgovori oni. »Kdo pa ve, če bi med tem, ko bi šel po zelje, volk ne požrl kože?«

In zopet se oglase drugi: »Potem ne volka, ampak precej za kozo zelje, pa nazadnje volka.«

»Tudi ta ne velja, ker bi koza pojedla zelje.«

Vsi se zagrohota in radovedno vprašajo: »Kako pa bi ti to naredil? Povej!«

In pripoveduje jim: »Na vsak način najprej kozo, ker volk ne mara za zelje. Potem bi se vrnil po zelje, ga pustil na drugem bregu in se vrnil s kozo zopet na to stran. Kozo bi pustil potem takraj potoka in volka spravil na drugo stran. Ta za zelje tako ne mara, kakor veste. Potem bi šel zopet po kozo, pa bi vse zdravo in celo spravil domov.«

Naš dedek.

*Naš dedek pri mizi sedé
in knjižico v rokah drže
in pridno in vztrajno beró
in pravijo to nam in to . . .*

*O, koliko lepih reči
od njih smo čuli že mi,
a to je najlepša reč,
a to nam je najbolj všeč:*

*„Ko pride zrelejši vam čas,
takrät vam ostavim jaz
vse knjige te, ves ta zaklad,
tako imam vnuke vas rad!“*

Simon Pašek.

